

عنوان مقاله:

بررسی تحلیلی و مقایسه ای تفسیر عرفانی ابن عربی و خواجه عبدالله انصاری

محل انتشار:

دوفصلنامه تفسیر پژوهی، دوره 9، شماره 18 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مجیا حکاکان - دانش آموخته دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب، تهران، ایران

ولی الله مهدوی فر - استادیار علوم قرآن و حدیث دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

با نگاهی گذرا به تفاسیر عرفانی در می یابیم که مهم ترین عنصر شالوده این تفاسیر، استنباط مفسر می باشد. از این حیث می توان تفاسیرهایی متفاوت و در عین حال مشابه را مشاهده نمود. در میان تفاسیر موجود، تفسیر ابن عربی یک تفسیر عرفانی است که بیشتر صبغه فلسفی دارد. این مساله از آن رو است که عارف در مرحله سیر دریافت های درونی خود، شیفته درک حقایق عالم ملک و ملکوت است و نیازی به اثبات حقایق مطالب، دریافت ها و داشته های خود ندارد؛ لکن بعد از دریافت های قلبی باید با استعانت از اصول فلسفه به اثبات عقلانی گفته های خویش برای مخاطب بپردازد. از این رو تفسیر ابن عربی بیشتر گرایش به تاویل آیات بر اساس ذوق شخصی دارد که این امر می تواند از مصادیق تفسیر به رای تلقی گردد. اما تفسیر خواجه عبدالله انصاری سعی دارد با شیوه درون بینی و با ریاضت و مجاهدت، مطابق با سبک عرفان عملی به درک حقایق هستی بپردازد و از این رو کوشیده است با دوری از عقل و استدلال و با استعانت از جلا دادن قلب که محل دریافت های باطنی است، به فهم معانی قرآن دست یابد.

کلمات کلیدی:

تاویل، تفسیر، قرآن کریم، عرفان، ابن عربی، خواجه عبدالله انصاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1804132>

